

Kwiatkowskiego Eugeniusza

Dzielnice: Praga Południe

Osiedla: Goćław

Atrybuty: Nazwy pamiątkowe Od polskich postaci historycznych

Rok utworzenia nazwy: 1981

Opis

Eugeniusz Felicjan Kwiatkowski (1888-1974) - działacz gospodarczy i polityczny, z wykształcenia inżynier chemik. Pochodził z kresowej rodziny osiadłej w Krakowie. Dzieciństwo spędził w niewielkim majątku Czernichowce niedaleko Zbaraża, uczył się we Lwowie a następnie w Chyrowie, studia na Wydziale Chemii Technicznej rozpoczął na Politechnice Lwowskiej ale ukończył je na Uniwersytecie Monachijskim. Podczas I wojny światowej był żołnierzem Legionów Polskich (służył pod bezpośrednimi rozkazami Józefa Piłsudskiego), pełnił też funkcję zastępcy dyrektora Gazowni Lubelskiej. Po odzyskaniu niepodległości został wykładowcą Wydziału Chemii Politechniki Warszawskiej, gdzie zaprzyjaźnił się z Ignacym Mościckim. Już w 1921 roku, za jego namową, został dyrektorem technicznym Państwowej Fabryki Związków Azotowych w Chorzowie. Po przewrocie majowym jego dyrektorem, który po śmierci Gabriela Narutowicza został prezydentem RP, zaproponował mu funkcję ministra przemysłu i handlu w rządzie tworzonym właśnie przez Kazimierza Bartla. Pełnił ją przez cztery lata, realizując wówczas plany budowy portu w Gdyni oraz upowszechniając ogólną koncepcję handlu morskiego. Na kolejne pięć lat wrócił do Chorzowa, jednak w X 1935 roku ponownie wszedł w skład rządu (najpierw Mariana Zyndram-Kościałkowskiego a następnie Felicjana Sławoja Składkowskiego), gdzie był wicepremierem i ministrem skarbu. Wówczas to został koordynatorem budowy Centralnego Okręgu Przemysłowego. Do momentu wybuchu wojny wraz z rodziną mieszkał w kamienicy przy ul. Nowogrodzkiej 45. 17 IX 1939 roku wraz z innymi politykami opuścił Polskę w przez całą II wojnę światową internowany był w Rumunii, gdzie zajął się nauczaniem a także badaniami nad historią gospodarczą świata i planami odbudowy polskiej gospodarki po zniszczeniach wojennych. Po wojnie był posłem na Sejm Ustawodawczy, jednak jego antykomunistyczna postawa spowodowała, że w 1948 roku został przymusowo przeniesiony na emeryturę. Pomimo szykan ze strony władz państwowych zajął się wówczas pracą naukową z dziedziny chemii, ekonomii oraz historii. Zmarł w rodzinnym Krakowie.

Spoczywa:

Cmentarz Rakowicki w Krakowie, kw. XIV b.

Upamiętnienia:

pl. Bankowy 3/5 - frontowa ściana dawnego pałacu ministra Skarbu - tablica (odsłonięcie - 10 II

2000).

Ciekawostki

Przed wojną planowano na tym terenie zbudować lotnisko międzynarodowe, jednak strefa lotów została zbombardowana w 1939 przez Luftwaffe. Po wojnie lotnisko odbudowano jako sportowe, służące Aeroklubowi Warszawskiemu. W 1971 zapadła decyzja o budowie tu osiedla i w 1976 lotnisko przestało istnieć. Ulica powstała pod koniec lat 70 na nowo planowanym osiedlu.

Stan obecny:

Bloki osiedla Gocław-Iskra. Powstały między 1977 a końcem lat 80 wg proj. Tadeusza Mrówczyńskiego. Na budowę osiedla rozpisano konkurs międzynarodowy, w którym brali udział architekci ze stolic państw socjalistycznych. Konkurs, rozstrzygany w 1972 w Kazimierzu, wygrały ekipy z Belgradu, Moskwy i Warszawy (Bogusław Chyliński, Jacek Jedynak, Andrzej Skopiński i Jerzy Skrzypczak). Opracowaniem osiedla na podstawie zwycięskich prac zajął się T. Mrówczyński. Na 225 hektarach lotniska zbudowano 4 części osiedla. W 1977 uzbrojono teren, a pierwsi lokatorzy wprowadzili się w 1979 na teren Orlika. Osiedle przeznaczone jest całościowo dla ok. 40.000 osób.

Data nadania nazwy: 1981.01.05
